

МОЛОДИЙ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 5 липня 1986 року

№ 760 (3742).

Ціна 2 коп.

УРОЖАЙ-86

Відбулося чергове засідання бюро обкому ЛКСМУ, на якому було розглянуто питання «Про роботу Новомиргородського райкому комсомолу по залученню комсомольців і молоді до боротьби за економію і раціональне використання матеріальних і паливно-енергетичних ресурсів».

У постанові відзначалося, що, керуючись рішеннями

ротьбу за економію і раціональне використання матеріальних ресурсів і палива ще не відповідає вимогам сьогодення. Райкому комсомолу не вдалося залучити до цієї роботи кожного молодого трудівника. Чимало їх не мають конкретних зобов'язань з питань економії і бережливості. В окремих КМК трапляються факти неберезливого ставлення

Піднести в цьому роль «КП».

Міськкоми, райкоми комсомолу області зобов'язано вжити конкретних заходів по збільшенню внеску молоді у боротьбу за економію і бережливість. Адже це — один із важливих факторів підвищення ефективності виробництва.

Бюро обкому ЛКСМУ розглянуло питання «Про участь комсомольців і молоді області в збиранні врожаю і заготівлі кормів у 1986 році». Було затверджено конкретні заходи по участі юнаків і дівчат в збиранні врожаю і заготівлі кормів для громадського тваринництва, в яких рекомендовано широко розгорнути соціалістичне змагання за своєчасне і високоякісне збирання врожаю-86. Розроблено умови трудового суперництва для молодих трудівників села.

На період збирання врожаю і заготівлі кормів при обкомі комсомолу створено штаб.

З метою активізації змагання на живих оголошено обласний конкурс комсомольсько-молодіжних збирально-транспортних загонів, ланок, комбайнових, жаткових, тракторних і автомобільних екіпажів, молодих механізаторів, які зайняті на збиранні ранніх зернових, кукурудзи і цукрових буряків. Затверджено положення про конкурс.

З 1 червня по 1 вересня в області проходить ударний тримісячник по заготівлі кормів для громадського тваринництва.

Бюро обкому ЛКСМУ України розглянуло ряд інших питань внутрішньокругового життя.

В обкомі ЛКСМУ України

XXVII з'їзду КПРС, комсомольські організації району спрямовують організаторську і масово-політичну роботу на формування у юнаків і дівчат дбайливого, господарського ставлення до суспільного добра, мобілізацію молоді на боротьбу за економію і бережливість. Помітно активізувалася діяльність комсомольських організацій в період виконання завдань, поставлених у постанові ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР «Про посилення роботи по економії і раціональному використанню сировини, паливно-енергетичних та інших ресурсів». Комітети комсомолу стали предметніше займатися впровадженням ефективних форм організації праці.

Але, як відзначило бюро, робота ще багатьох комсомольських організацій району по мобілізації комсомольців і молоді на бо-

до народного добра, перевитрат палива. А комітети комсомолу не дають подібним фактам принципової оцінки.

Недопрацює районний штаб «Комсомольського прожектора». Ще низька ефективність рейдів, які проводять молоді «прожектористи».

Бюро обкому ЛКСМУ вказало бюро Новомиргородського райкому на недостатню роботу по залученню комсомольців і молоді до боротьби за економію і бережливість. Райком комсомолу зобов'язано усунути недоліки. Рекомендовано ширше пропагувати передовий досвід, дбати про постійну, цілеспрямовану роботу по залученню молоді до боротьби за ефективне і раціональне витрачання всіх матеріальних і паливно-енергетичних ресурсів, давати рішучий бій фактам безгосподарності, марнотратства.

ПЕРШЕ ВИПРОБУВАННЯ БРИГАДИРА

Рішенням бюро обкому ЛКСМУ портрет молодого комуніста М. ЛИСЯНСЬКОГО занесено на обласну Дошку пошани.

Два роки підряд Микола Лисянський очолював механізовану ланку по вирощуванню цукрових буряків. А напередодні нинішніх жнив молодому механізатору довірили відповідальну посаду бригадира тракторної бригади № 1. Від його організаторського хисту багато в чому залежатиме успіх колективу на хлібозбиранні.

Фото В. ГРИБА.

Колгосп імені Карла Маркса, Олександрійський район.

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

КОР.: У ваших виступах у пресі вже йшлося про те, що забруднення малих річок, які відіграють велику роль у екологічному балансі області, явно випереджає ті заходи, що здійснюються по їх оздоровленню. Тож для початку кілька слів про стан справ у цьому питанні на сьогоднішній день.

М. П. ГАМОВ: Головним джерелом забруднення наших річок є стоки з очисних споруд міст обласного підпорядкування та найбільших райцентрів, де розміщено більшість промислових підприємств. Однак роками стікають до наших річок та водойм нечистоти з тваринницьких комплексів, складів сільськогосподарських хімікатів, нафтопродуктів, сміттєзвалищ тощо. Слід сказати, що проблеми, породжені забрудненням річок, вже на перший рік взято на контроль місцевими Радами народних депутатів і контролюючими організаціями. Так, наприклад, 13 червня цього року в обласному відбудулася розширена нарада, де йшлося про хід виконання попередніх рішень обласного комітету з питань водовідведення й водозабезпечення в області. На ньому було серйозно проаналізовано ситуацію, що склалася, і намічено конкретні заходи по вирішенню питання. З потрібною гостротою говорилось про те, що без будівництва очисних споруд не можна вирішити питання збільшення подачі води містам області.

Нині активізувалися роботи по будівництву другої черги очисних споруд міст Кіровограда і поставлено завдання по будівництву третьої черги очисних споруд.

Генеральні підрядні організації і замовників будівництва і розширення

очисних споруд Світловодська, Олександрії і Знам'янки зобов'язано зробити все необхідне для безумовної здачі в експлуатацію таких будов не пізніше кінця наступного року. Прийнято і ряд

економічне використання води кожною сім'єю не лише сприятиме зменшенню водоспоживання й зниженню навантаження на очисні споруди. Відпадає необхідність створювати запаси води у квар-

Крізь призму чистої краплини

Проблема охорони й збереження малих річок на Кіровоградщині належить до числа гостроактуальних у нашому степовому, не надто багатому на водні запаси краї. Чистота і «здоров'я» малих річок — це не тільки основа збереження екологічної рівноваги, але й запорука здоров'я і повноцінного відпочинку хліборобів, робітників промислових підприємств, службовців та їхніх дітей.

Не секрет, що донедавна цій проблемі не приділяли належної уваги керівники фабрик, заводів, колгоспів та установ області, про що неодноразово писав «Молодий комуніст» у своїх публікаціях на природоохоронну тему. Та й дівість цих публікацій, на жаль, не завжди була досить високою. Те, що було зроблено вслід за ними для охорони Чорного Ташлика в Новоукраїні, Великої Висі в Новомиргороді, Малої Висі в Малій Висці, Інгулу в Кіровограді та інших річок, поки що не вирішує проблеми. В чому ж її суть і які перспективи її вирішення? Про це кореспондент «Молодого комуніста» веде мову із старшим інспектором обласної інспекції охорони природи М. П. ГАМОВИМ.

інших рішень, які, зокрема, сприятимуть майбутньому оздоровленню ріки Інгул тощо.

КОР.: Отже, забезпечення міст області водою буде надалі поліпшуватися за рахунок місцевих ресурсів...

М. П. ГАМОВ: Так, саме до цього йдеться. Але у зв'язку з таким підходом до справи виникає інша проблема: кількість водних стоків віднині зростає. Тобто, збільшиться навантаження на очисні споруди, які і без цього перевантажені. Тому кіровоградці повинні пам'ятати, що

гирях, яка потім без використання випускається в каналізацію і замінюється свіжою.

КОР.: Певно, перебудова людської психології у ставленні до води позитивно вплине і на усунення інших джерел забруднення річок!

М. П. ГАМОВ: Для підтвердження думки про те, що легше запобігти забрудненню водних артерій, ніж потім лікувати його наслідки, хочу навести таку цифру: за роки одинадцяти

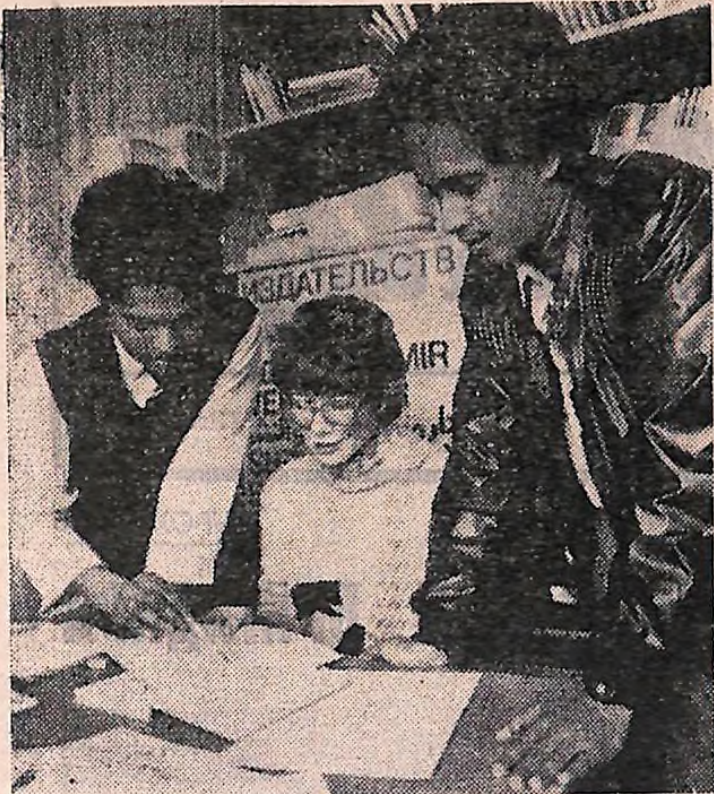
п'ятиріччя ми змогли розчистити тільки 12 кілометрів русел рік, а вже нині потребують розчищення близько 2 тисяч кілометрів русел, та ще 1500 ставків. Через те і наше завдання, і засоби масової інформації, на мою думку, полягає в тому, щоб активізувати роботу по пропаганді запобіжних заходів, доступних кожному. Тоді ми зможемо зменшити затрати на «реставрацію» річок і ставків.

Йдеться про те, щоб не допустити скидання сміття в прибережній смузі, забезпечити дотримання агротехнічних заходів у водохоронній зоні, запобігти зливу нафтопродуктів і хімікатів, а також відходів тваринницьких комплексів у водоймища. Тут може багато зробити і молодь, якій цілком під силу всерйоз взятися нарешті за посів трав на луках та висадку дерев вздовж берегів річок та водойм. Від молоді також залежить порушувати вчасно природоохоронні питання перед керівниками своїх виробничих підрозділів. Хіба це не достойна справа для комсомолу? Адже кому, як не молодим, дбати про майбутнє свого краю.

КОР.: Проблема охорони малих річок ви займаєтеся близько семи років і виникли у неї досить глибоко...

М. П. ГАМОВ: Мушу сказати, що на вирішення проблеми у перспективі я дивлюся оптимістично. Але однією із найважливіших умов її вирішення знову ж таки вважаю активну участь у цій справі кожного — не лише за службовим обов'язком, а перш за все з почуття відповідальності перед рідною природою, перед майбутніми поколіннями радянських людей.

Він розмову П. СЕЛЕЦЬКИЙ.

Радянські підручники та учбові посібники у перекладі на іноземні мови, які випускає видавництво «Мир», користуються популярністю в багатьох країнах. Так, в Індії користуються більше як 450 радянськими підручниками.

На знімку: (зліва направо) науковий редактор Алі Шахнахан, старший редактор Юлія Олегівна Нондратська і редактор Кришнан Парамесваран обговорюють переклад на мову бенгалі радянського підручника, який призначається для медичних училищ Індії. Фото О. ІВАНОВА. Фотохроніка ТАРС.

ЯКЩО ЦЕ УСВІДОМИТЬ КОЖЕН

Трибуна для вас

Прочитавши Звернення ЦК КПРС до трудящих Радянського Союзу, хочу висловити свою цілковиту згоду й підтримку. Особливу увагу у цьому документі привертало положення про те, що кожна людина повинна переглянути свої можливості і робити не лише те, що передбачено планом чи завданням, а значно більше. І не тільки більше, а й краще, надійніше. Прикладом такого ставлення до праці може служити робота старшого електромеханіка нашого райвузла зв'язку О. В. Яндович. Вона не шкодує часу і тоді, коли треба щось допомогти чи пояснити нам, молодшим колегам. Учнів у неї немало.

У Зверненні йшлося також про трудову дисципліну й необхідність її зміцнення. Я вважаю, що кожен працівник повинен відчувати у цьому плані відповідальність перед власною совістю. Бо якщо кожен ставитиметься до роботи з холодком, то страждатимуть од цього справи усього колективу. І якщо підприємство, на якому працюємо ми, не виробляє продукції, а займається обслуговуванням абонентів, то це зовсім не значить, що ми можемо сьогоднішню справу відкласти на завтра. Адже від цього зволікання буде одна тільки шкода. Тож треба думати не тільки про себе, а й вчасно підказувати товаришам, який вибере неправильну позицію.

Зацікавила мене й та частина Звернення, де йдеться про соціалістичне змагання. У нас у райвузлі зв'язку основний його показник — якість роботи. Економія ж в основному виражається в економії робочого часу. Наш комсомольсько-молодіжний колектив АТС райвузла зв'язку змагається з колективом міської телефонної станції. Ми, регулювальники АТС, взяли підписи соціалістичного зобов'язання — виконати плановий обсяг робіт двох років п'ятиріччю до 70-ї річниці Великого Жовтня.

Наргія наголошує, що вирішальним фактором прискорення є радянська людина. Це справді так. Жаль тільки, що не всі ще перебудувалися, налаштувалися на роботу по-новому. А працівники так — значить виконувати свою роботу краще, швидше, з меншими затратами, ніж раніше. З цього приводу є думка перевести колектив АТС на бригадний підряд. Це, вважаємо, сприятиме нашому зростанню.

Ми, працівники зв'язку, добре розуміємо, що, як про це сказано і в Зверненні, од роботи кожної людини залежить настрій і результативність праці всіх радянських людей. Отже, працюватимемо ще старанніше, ще совісніше, щоб внести достойну частку в зростання рідної країни.

Т. КРИЖАНІВСЬКА,
станційний монтер
АТС Знаменського райвузла зв'язку, кандидат у члени КПРС.

ЦЕ — ЦІКАВО

«НА ІВАНА КУПАЛА»

Так називалося театралізоване свято за мотивами творів Гоголя, яке відбулося в Олександрівці на березі праслов'янського Тясмина на День радянської молоді.

Ініціатором проведення свята і його виконавцем став колектив районного культурно-спортивного комплексу. У театралізованій виставі були зайняті працівники і учасники художньої самодіяльності РБК. Танцювали на березі казкові русалки, водя-

ний з почтом виходив з річки на берег, щоб приграти до гурту героїв «Майської ночі» біля акриної соломки білої хатки на березі...

А потім тут же, на місці казкового дійства, відбулися вже цілком сучасні спортивні змагання, ігри, масові гуляння.

Н. БОЙКО,
громадський кореспондент «Молодого комунара».

світ Олександрівка.

ВИПАДОК У КЛАСІ

ЛИСТ ПОКЛИКАВ У ДОРОГУ

«У нас класним керів-

ником Галина Василівна

Доценко, яка учнів називає

телячками, корова-

ми... Вона постійно б'є

нас лінійками, косинця-

ми. Ми боїмося її...

Учні 7 «Б» класу Новостародубської середньої школи Патрієвського району Анастолій Кравчук, Валя Костун, Таня Костенко, Світлана Міщенко, Наталія Шляхова, Ліна Бондарчук.

ОСТАННІМ часом у школах досить гостро вирізняється проблема «вчителі — учні». Про це свідчить і редакційна пошта, яка розповідає про конфлікти між педагогами і їхніми вихованцями.

Причини, що їх породжують, дуже різні. І як не прикро, нерідко через невітриманість учителів. Підтверджуються факти, коли педагоги, мотивуючи тим, що «діти доводять», обзивають їх словами далеко не літературного змісту, піднімають на них руку, домагаючись після цього поваги, шани, слуханості.

Те, що трапилось в Новостародубській СШ, теж далеко не з приємних.

З Галиною Василівною Доценко я зустрілася в учительській. Дізнавшись про мету мого приїзду, вчителька страшенно розгубилася і практично нічого не могла сказати. «Ну не без того, що коли і зірвалася. З ким не буває. Але щоб бити, такого не було», — якось невпевнено каже Галина Василівна. Далі з її слів стає відомо, що сьомий «Б», де вона класним керівником, клас не з сильних. Відмінників немає. Без трійок вчать теж одиниці. Особ-

ливі пориви до знань виявляє мало хто. Чи люблять трудитися фізично? Тут справи трохи кращі. Бо і місцевому колгоспу імені Чкалова учні завжди допомагають (як і вся школа взагалі). В кінці навчального року, коли проходила загальношкільний ярмарок солідарності в фонд потерпілим в аварії на Чорнобильській АЕС, клас 7 «Б» Доценко перерахував 60 карбованців.

Гірше справи з поведінкою. Зі слів Галини Василівни Толя Кравчук — дуже важкий хлопчик. Він «автор» багатьох поганих вчинків, нікого не слухає, робить усе наперекір старшим. Сама вчителька нічого вдіяти з тим не може. З боку його батьків теж ніякої підтримки. Колектив класу скоріше не хоче, ніж не може поводитися на Толю.

Не змогла, певно, Галина Василівна визначити інтереси, потяг до чогось хорошого у своїх учнів, хоча і веде 7 «Б» з четвертого класу, зацікавити їх якоюсь хорошою справою. Складлося враження, що класний керівник і колектив класу самі по собі.

Чи не тут причина небажання у школярів вчитися? А коли ж замість терплячого пояснення матеріалу з математики (Г. В. Доценко викладає саме цей предмет), учні чуять образливі слова на кшталт «телячки», «корови», навряд у кого виникне бажання заглибитися у вивчення захоплюючої математичної науки. І що найстрашніше — пропадає повага до вчителя, він перестає бути для учнів авторитетом, старшим другом.

Щодо рукоприкладства, то, повторюю, Галина Василівна його заперече. Не пригадує такого випадку. Годі довелось зустрітися з авторами листа до редакції. На жаль, з усіма шістьма поговорити не довелося. Учениця Таня Костенко виявилася в курсі всіх подій, крім однієї:

ні про який лист до редакції вона не знає і не чула. Запевняла, що ніхто з підписаних під ним не міг цього зробити. Чи ж бували випадки, описані в ньому? Так. Оригінальними виявилися міркування Тані на цей рахунок:

— До «телячок» і «коров» ми заклики, хоча це образливо. Так ми ж самі заробляємо. Буває кому й лінійкою чи косинцем перепадне. Сашко Брусник, Юрко Савченко, Толя Кравчук, наприклад, не слухають уроку, то й одержують. Валі Кравчук, Гені Попкову теж перепадало.

Виходить, Тані і, певно, й іншим її однокласникам звичні такі «педагогічні» прийоми.

— А чому ж вчитися не хочеться? Нецікаво, важко, нудно? — запитує.

— Та ні, — відповідає дівчинка. — Лінь. Не вистачає сили-волі себе примусити. По собі суджу. Ось, наприклад, пропустила повз вуха пояснення на уроці. Вдома взялася за книжку — нічого не зрозуміло. Завдання не виконала. Звичайно, якому вчителю це сподобається.

Отже, не виходить завдання — треба закривати підручник, бо не вистачає терпіння думати, лінє заєрнутися до однокласника, якому легше дається предмет. І як наслідок — одержати за це погану оцінку, вислухати образливі слова, котрі вже стали звичними ще й «отримати» лінійкою по шиї, бо не вистачає терпіння у вчителя. Чому так? На це питання повинен в першу чергу відповісти педагогічний колектив школи.

Стурбована подіями у 7 «Б» директор школи Олена Йосипівна Міщенко. Вона, як виявилось, нічого не знала про нездорову атмосферу у класі.

Не будемо повністю розставляти крапки над «і» у цій неприємній історії. Хай над нею задумуються ті, хто причетний до неї. А для інших вона нехай стане прикладом, якого не варто наслідувати.

Т. КУДРЯ,
спецкор «Молодого комунара».
Петрівський район.

ТВОЯ ЖИТТЄВА ПОЗИЦІЯ

ЖИТИ ТРИВОГАМИ СВІТУ

В СЕ ЧАСТІШЕ звертається сьогодні в бібліотеку до клубних форм роботи з молоддю, які ще поріпiano недавно недооцінювали. Тепер же в нашій бібліотечі діє три молодіжні клуби за інтересами: «Патріот», «Вітчизна» і «Сьогодення нашої планети». Останній займається контрпропагандистською роботою вже четвертий рік. Про нього і хочу розповісти.

Об'єднує клуб працюючу молодь та старшокласників, які бажують навчитися орієнтуватися в сучасній політиці. Програму кожного заняття друкуємо і розповсюджуємо між учасниками клубу заздалегідь. Першими помічниками бібліотекарів у організації засідань є працівники партійних і правоохоронних органів, ветерани війни і праці, — словом, люди ідейно зрілі, загартовані, озброєні марксистським світоглядом. Червоночергова умова і ви-

мога до роботи клубу — найоперативніша інформація, яку забезпечує достатня кількість періодичних видань і книги. Так, саме на наших засіданнях багато хто з юних знайомиться з додатком до «Комсомольської правди» — «Собесідником», який часто допомагає у виборі теми, в підготовці матеріалів для дискусій у клубі.

Немалу користь дають молодим тематичні щоденники «Від з'їзду до з'їзду» та «На XXVII з'їзді КПРС». Ці рукописні живі «літописи» ми вмонтували в програму тематичного вечора «Комсомольськi райцентр — XXVII з'їзд КПРС», вони свідчили про обізнаність наших читачів з найважливішою суспільно-політичною подією нинішнього року.

Одне із засідань на тему «Радянський воїн — солдат інтернаціоналізму» ми провели в середній школі. Адресували його допризовникам.

До них прийшли в гості колійні учні — учасники інтернаціональної допомоги народові ДРА. Була лекція «Нові шляхи Афганістану», бесіда про нашого земляка — Героя Радянського Союзу Валерія Гринчука. Приємно було бачити, що молодь не залишилася байдужою до теми розмови, та й до пропонованої літератури — всі книги з виставки «Місце подвигу — Афганістан» розібрали, щоб почитати.

Вдало пройшов і день книги «Два світи — дві політики». А недавно учасники наших клубів за інтересами створили в бібліотечі куточок юного марксиста. Є тут «Календар лівінських праць», бібліографія на допомогу слухачам мережі комсомольської політосвіти. На основі проведення анкетування «Теорії основоположників марксизму-ленізму в твоєму житті» готуємо читачський

Все зроблене— важливе

КОМСОМОЛЬСЬКИЙ

ТЕЛЕТАЙП

В Запорізькій зональній комсомольській школі щойно закінчилися навчання секретарів комітетів комсомолу промислових підприємств, будівництва, транспорту і зв'язку.

Максимум уваги було приділено тут вивченню матеріалів XXVII з'їзду КПРС, промов і виступів М. С. Горбачова, документів і матеріалів XII Пленуму ЦК ВЛКСМ. Слухачі із семи областей України освоїли курси «Актуальні проблеми марксизму — лєнінської теорії і практики комуністичного будівництва», «Комсомольське будівництво», а також спецкурси з питань роботи комсомольських організацій промислових підприємств.

На практичних, семінарських заняттях, а також під час виїзної навчальної практики у м. Полтаві слухачі обговорили питання вдосконалення стилю, форм і методів комсомольського навчання у світлі рішень XXVII з'їзду партії, постанови ЦК КПРС «Про дальшє поліпшення партійного рівніцтва комсомолу», підвищення його ролі в комуністичному вихованні молоді», XII Пленуму ЦК ВЛКСМ.

Слухачі під час навчання побували на «Запоріжжялі», оглянули пам'ятні історичні місця Запоріжжя, зустрілися за «круглим столом» з працівниками відділу робітничої і сільської молоді обкому комсомолу тощо.

стенд «Марксизм і спадщина духовної культури».

Користуючись народною, хоча запропоновати читачам газети поділитися думками стосовно роботи політичних та інших клубів для молоді, прочитати позиції чи критичні за-ження молодих учасників таких клубів.

О. ХОЛОДЕНКО,
директор Новоархангельської ЦБС.

ВІД РЕДАКЦІЇ. 8 червня цього року «Правда» опублікувала вірш Є. Євтушенка «Законсервована культура». Твір просякнутий болем поета за бездуховність певної частини молоді, обмеженість її інтересів. Поет зачіпає, хай з іншого боку, ту ж тему, що й О. Холоденко. Тому редакція звертається до вас, юні друзі. Напишіть нам, що ви думаєте про виховання політичної культури і її зв'язок із вихованням загальної культури у нашій школі, ПТУ, інституті, вашому підприємстві чи колгоспі. Найцікавіші листи, пропозиції стосовно продовження цієї розмови у «Молодому комунарі» буде опубліковано.

Кроки сходження

ЦЯ КНИГА («Кроки». Поезії. «Промінь». Дніпропетровськ. 1985) зібрана під однією обкладинкою твори молодих авторів з Дніпропетровської, Запорізької, Черкаської та Кіровоградської областей. В такому поєднанні природно очікувати над не менше, ніж здобутків. Але ім'я упорядника (Віктор Корж — а сучасний український поет відомий), стало достатньою гарантією ретельності і в той же час об'єктивності цього добру. Книга це засвідчує. Представлені в ній поезії в більшості своїй заслуговують на увагу найрізноманітні-

ших шанувальників красивого слова.

Але наша розповідь не про збірку в цілому. Нас цікавить, як у цьому багатоголосі звучать, окріплюються голоси наших земляків. Тим більше, що їхні поезії вміщені під багатогубною рубрикою: «Дебют перед книгою».

Отже, Євген Железняков, Анатолій Заграєнко, Антоніна Корінь, Петро Селецький наче, пропонують читачам конспект, стислий виклад своїх майбутніх книг. Перших книг лірики. П'ять—шість віршів, зведених разом, повинні в даному виданні репрезентувати творчий добробок кожного. Це ста-

немо з'ясувати, добре це чи погано. Так є! Ізростає, відповідно, не лише ціна кожної поезії, — кожного рядка.

Отже, Анатолій Заграєнко. Навіть на малому поетичному просторі, — шість носіїв, — підтверджується відома істина: либи, що нам пригадати, є прямим продовженням наших же чеснот. До сильних сторін його віршів, безумовно, належить вміння підняти зничайний рядок з біографії до вагомих узагальнень («В краю, де стиха шестнадцять дубів, «Озовися, старшина!»). Але напружена атмосфера високих узагальнень — лише крок у бік — народ-

жує абстракції, за яким — не реаль, а лише слова, слова («Синієська висота»). Не все, що доречно на газетній полосі, годиться для книги.

Петро Селецький. І тут є спроба обіграти на біографію. Але це біографія іншого масштабу. Це, так би мовити, генетична, «родина пам'яті», осмислена з сьогоденних позицій («Пам'ять», «Глибина глибини»). Звідси й потяг до піднесеної образності, коли жінка, кохана вимагується невідомо з фоном: «а з нею етеп, і день, і мій народ». Звідси й прагнення вийти за межі традиційних розмірів, відшукати власну ритміку. Прагнення схвалює. Та ось бальмонтівські, се-верянські ритми не витримують («Снітківний прелюд») того сучасного

змісту, якого домагається Селецький, і над цим варто було б подумати.

Антоніна Корінь. У її віршах, як нам здається, вступає у протиріччя природна однічна жіночість, «легке дихання», і намагання будь-що вивести поезію на результат, завершити конструкцію. Так в одному поетичному ряді співіснують живе, трепетне звернення до сина, за яким невідомо мати-ринська турбота «несиже колінь порушиться тай сон, мій славний» з прамісними, але зітертими, словами й образами. Якщо це від недовіри до себе самої, справа поправима.

Євген Железняков. Тяжіння до класичних розмірів, більше володіння різноманітним поетичним інструментарієм, робить його

поезії зрозумілими й припадними для читача навіть невідомого. Тут і спогади про армійську службу («Начальна трибога»), і світлий сум за молодістю, що підходить («То Вільноєс квартал негучний»), і масштабне осмислення тривог і проблем сьогодення («Диво і величчя і протест»).

Але поезії і книга поезії — це далеко не одне й те ж. І на цьому шляху у Євгена Железнякова і його колеги по поетичному цеху наших земляків, представлених у книзі ще роботи й роботи. Думається, що це буде плідна робота. В усякому випадку, голоси кіровоградських поетів у «Кроках» виявилися досить оптимістичними.

В. ЦИПІН.

НА МАЛОМУ
СТАДІОНІ

«ПОДОРІЖ У КРАЇНУ СПОРТЛАНДІЮ»

— під таким девізом проходить спартакіада в піонерському таборі «Дружба», де відпочивають школярі Києво-Святошинського району Київської області.

До спартакіади програми включено змагання з дев'яти видів спорту. Найбільш масові — з багатоборства ГПО, плавання. Перед запливними стартами — копійка підготовки. Інструктор по спорту В. А. Федоренко, керівник з плавання О. О. Алажа, старша піонервожата О. П. Погребняк у перші дні таборної зміни шляхом індивідуального опитування визначили програму для кожного піонера. Передусім — турбота про те, щоб залучити до роботи в спортивній секції тих, хто не вміє ще добре плавати.

Перші спартакіадні змагання. З числа країнських спортсменів згуртовано активних фізоргів, які допомагають початківцям краще підготуватись до складання нормативів ГПО. Олександр Ведмідь, Олег Андрусяк, Сергій Моценко, Євгенія Туканова, Тетяна Димич, склавши залік, тепер швидко тренуються з тими, хто має поповнити команди на фінальних поєдинках. Вправи на перекладні, метання тенісного м'ячика, біг на тинітних алях гаю. Дівчі на день загони висувають на річку Пугачівку. О. О. Алажа, фізоргі починають урок з плавання, веселі старту на воді.

Дбають у «Дружбі» про те, щоб всі хлопчики і дівчатка усвідомили значимість фізкультури і спорту. Тож у загонах проводяться бесіди, цікаві вікторини на спортивні теми, зустрічі з провідними спортсменами Олександрівського району. Завітав, наприклад, сюди кандидат у майстри спорту О. Д. Марченко, дав сеанс одночасної гри з російських шашок. 24 шалюксті змагались з досвідченим спортсменом, який, визнаючи найсильніших — вручив спеціальні призи Володимирі Попомаренку, Ігорю Глиньському, Оксані Христовій.

голова Олександрівського райспорткомітету.

У сім'ї Корневи — всі спортсмени. Валерій Гаврилович — учитель Іванівської восьмирічки Долинського району, зрозуміло, захоплюється багатьма видами спорту, щоб бути прикладом в усьому всім своїм вихованцям. Людмила Вікторівна Корнева — секретар парторганізації колгоспу «Шлях до комунізму». Ще коли працювала завідувачою дитсадком, стала чемпіонкою обласної «Колоса» з багатоборства ГПО і потім кілька років підряд входила до складу збірної району, була громадським тренером та інструктором майбутніх значківців ГПО, навчила всіх дітей старшої групи плавати. Тарас і Вікторія Корневи також різносторонні юні спортсмени — постійно на змаганнях дистанцій, у тирі, на ігрових майданчиках. До спортивних занять залучили їх батьки.

На першій спартакіаді обласного «Здоров'я» В. Г. Корнев, Л. В. Корнева, їх син і донька отримали спеціальний приз — за перемогу в турнірі «Тато, мама і я — спортивна сім'я».

Фото М. ХОРЕНЖЕНКА.

Липень спортивний

4—10 липня — чемпіонат УРСР з городиного спорту, Гайворон;

5—6 — кубок області з легкої атлетики, Кіровоград;

8—11 — першість країни з легкої атлетики серед юнаків та дівчат 1969—1970 років народження, Ленінград;

10—13 — Кубок Великого Дніпра (всесування на байдарках і каное), Київ;

13—17 — чемпіонат СРСР з легкої атлетики, Київ;

14—29 — турнір пам'яті

сталева М. Мазая з боксу, Жданов;

15—18 — чемпіонат УРСР із спортивного орієнтування, Ужгород;

18—20 — зона Кубка СРСР з легкої атлетики, Полтава;

18—21 — XXXI спартакіада школярів УРСР (велоспорт, шосе), Кіровоград;

22—26 — чемпіонат УРСР з кіного спорту, Дніпропетровськ;

23—28 — фінал кубка ЦК ЛКСМУ «Юність», Кіровоград;

25—27 — першість УРСР з плавання, Дніпропетровськ.

Перед стартом (майстер спорту з художньої гімнастики студентка Кіровоградського педагогічного університету Тетяна Левіна). Фото М. ХОРЕНЖЕНКА.

ГРА НАВПОМАЦКИ

ФЕЙЛЕТОН

ЗУСТРІЛИСЯ два тренери, які не були впевнені в бойовитості своїх футбольних команд, та й засперечалися: при якій ситуації можна потрапити у фінал?

— Треба терміново розшукати прекрасного форварда.

— Один не випрчить. Треба мати знайомого суддю.

— Печесно. Пошастить тільки тоді, коли умовити суперника не з'явиться на матч.

— Спробуй знайти таких... От якби задоцilio, то може б нам пошастить! Побояється їхати грузкою дорогою.

— Це ще вилами по воді писано. Щось таке треба придумати: таке, що це лікору й в голову не приходило. От якби почати гру уночі. Тут ніякий суддя не второпав, що робиться на полі. Можна й дві команди виставити проти однієї... Треба, котре, кимось порадились. А з ким? Був би досвід у когось з наших приятелів.

Не знали ті тренери, що досвід грати навромацки таки вже є. Ного можна запозичити хоча б у мало-висківиці, їм таки пошастить. І ось як саме.

Під час розіграшу першої області з футболу на приз клубу ЦК ВЛКСМ «Шкіряний м'яч» юні футболісти малоархангельської «Висі» мали розпочинати фінальний матч на своєму полі, де їх суперниками могли бути спортсмени з Новоархангельська або Знаменки. З'явився в Малу Виску лише новоархангельський «Промінь». А знаменчанці десь забарились у дорозі. Тренер «Висі» Валентин Навроцький і тренер «Променя» Юрій Шабатін деши замислювались:

— Як же бути? Жеребкування, виходить, не потрібне. А положення про фінал нам не дали. Доведеться грати навромацки, на свій розсуд.

— Гаразд. Тільки ж це є одна заковика — судді не приїхали.

— То нічого, якось викрутимось, — мовив Навроцький. — Ми ж не почали в цій справі. Я ж, хоч і недавно, та очолюю райраду «Колоса», маю якийсь авторитет. Ти віриш мені?

— А в тебе є посвідчен-

ня судді? Семінар якийсь хоч проходив?

— Я тренер і правила знаю.

Це трохи подумали і почали гру. Шабатін міркував так: «Якщо виграватиме моя команда, мовчати, якщо програє, притисну цього Навроцького до стіни, моляв, не мав права судити...».

Почалася гра. Працівники Малоархангельського райкому комсомолу, райспорткомітету неабияк раділи: виграв забезпечений — свій же суддя в полі. А Навроцький придумав ще один вигравний варіант — виставив на гру не одинадцять, а дванадцять футболістів. «Всє одио Шабатін у шій нерозбирисі нічого не второпав. Йому якраз в очі сонце. То це всє одио, що на полі темінь».

«Підласовку» першими помітили юні футболісти Новоархангельська. Зареєстрували. І вже в другому таймі була рівновага в силах. Як не напучував суддя-тренер свою «Вись», всє одио вона не змогла виграти в «Променя» — новоархангельські футболісти дали підсіч хитрунам.

Отже — 3:3. Як бути далі? Призначити серію пенальті чи грати ще два короткочасних тайми по десять хвилин? Положення немає. Тому Навроцький вирішує призначити додатковий час для гри. І «Вись» вийшла вперед...

Аж годі спалахнув Шабатін:

— Я не згоден. Тут не за правилами ми грали. Та й з усього видно, що ви слабші за нас. Ну, а кого ви виграла під час зональних ігор?

— ?

— Ого ж... Ніхто не хотів з вами грати. Ви знали, що ви хитрували...

Звідала спортивно-технічна комісія в облспорткомітеті, яку очолює І. Є. Адопін. Навроцький признався, що він є помітний, як не омудрились дванадцять його пихованих атакуючих одинадцять футболістів «Променя». Не міг він нічого сказати й про те, чого не дочекались знаменчанці (гру почали в день приїзду новоархангельців, а не наступного дня).

— Тепер вже така мода, — мовив Навроцький. — Чогось цього року

ніхто не хоче грати на чужому полі.

Справді, мода така почала поширюватись ще на зональних змаганнях. В Новоархангельську де грали футболісти середньої вікової групи, не прибули спортсмени Олександрівки, Знаменки і Малої Виски, в Олександрію — футболісти Петрового і Онуфріївки. В Долинській не грали представники Компаніївки, Новгородки, Устимівки, в Ульяновці не було новоархангельців, вілчанців, добровільників. Стартували ігри серед кожного до стіни, моляв, не мав права судити... В Знаменці не приїхали спортсмени Світловодська, Олександрівського району, в Новоархангельську — футболісти Голованівська. А в Малій Висці мали відбутись зональні ігри між футболістами Олександрівки, Новгородки та Долинської і «Висєю». Спортивно-технічна комісія встановила ігор таких не було — малоархангельці вийшли у фінал, бо виграла, не граючи ні з ким — програш зараховувався їм, хто не прибув на матч. Щоправда представник Долинського райспорткомітету повідомив:

— Ми їздили, але прогали.

— Де протокол?

?

Ось так забезпечили масовість комсомольської фізкультурної активності, освітності. Із 41 команди грали у зонах лише 20. Тож і наважись Валентин Навроцький піти на спрощений варіант, вважаючи, що всє минеться — гришли одні, можна погрішити і самому.

Спортивно-технічна комісія постановила: приз клубу «Шкіряний м'яч» вручити новоархангельцям. А от як бути з суверенітету, що признались для граючих? Хлопчики «Висі» вважають що вони для них, бо ж виграли (про спортивно-технічну комісію вони не знають, про протест тренера «Променя» також); а юні футболісти Новоархангельська тепер також розраховують на винагороди. Тільки ж суверенітету треба знову купувати. За чий кошт? Може, з кишені тих, хто полюбіло грати навромацки?

...Бідкаються два тренери: як виграти, коли не впевнений в бойовитості своєї команди?

— Грати чи не грати?

— Грати. Тільки без будь-якого положення, без мандатної комісії. І тоді навіть програш можна спростувати.

М. ШЕВЧУК.

ГУБИТЬСЯ у лісовій гушавині поросла подорожником стежка, на яку теплими плямами лягло сонячне проміння. Це — етюд роботи Василя Івановича Пашока, художника з Трєпіаки. Робота над картиною вже почалася. Попереду ще роздуми, пошуки найкращого варіанту.

А поки що переглядаємо готові полотна.

Ось картина «Сорок перший», присвячена 40-річчю Перемоги. Зловісна заграва палає на горизонті, клубочаться хмари диму, майже зовсім закривають передзахідне сон-

без землі, ні земля без нього не може існувати, бо вони — одне ціле.

На картині «Хлібороби» — троє чоловіків, один літній, двоє молодих хлопців. На другому плані — трактори. Вечір. Люди закінчили роботу, стомлено озирються зоране поле. Тепло, ласкаве проміння призахідного сонця лежить на обличчях, на потруджених руках, на випещеній цимп руками землі. І видно, що вони тут — господарі.

— Люблю нашу природу, серед неї я виріс, тому припадає пейзаж, — каже Василь Іванович.

ТВОРЧИСТЬ

Етюди — як картини

не. На всій картині лежать вогняні відблиски. Через поле, що колоситься хлібом, пролягла стежка на захід, туди, звідки насувається війна. Залишивши косу, чоловік прямує через хліба до шляху, по якому вже йдуть захисники Батьківщини. Вискочив за ворота маленький хлопчик та й завер, розгублено дивлячись услід батькові. Безсило опустили плечі старої матері. Чи побачить ще сина? Однією рукою обняла вона дівчинку, що притулилась до неї, шукаючи захисту. А дружили... Їй уже несла дивитися услід чоловікові, відвернувшись, може, й думає вже зовсім про інше, про те, як будуть вони жити з дітьми, з цими двома і з тим, якого ще тільки чекає...

Темі Перемогі присвячена й картина «Тиша». Безлюдною вулицею величезного села йдуть двоє закоханих. Темніють високі, стрункі тополи. Горить світло у вікнах будинків. Мир, тиша, спокій. Несподівано мирний сон рідного села, височить пам'ятник загиблим воїнам.

Дві картини — і такі різні. Як же художник любить Василь Іванович, чітко манеру наслідує? — Скільки художників — стільки індивідуальностей, стільки манер. Люблю Шишкіна, Брюллова, Рєпіна. Особливо ж близька мені тематика Платона. Люблю його за простоту, виразність. Можна сказати, що він улюблений художник.

— Як ви знаходите шлях, манеру, що служила б втіленню вашої думки?

— А її підказує сама тема. Візьмемо хлібороба. Він може бути й чисто вигорілим, і охайно зодягненим, але якщо я напишу його так, хіба ж буде видно, що це хлібороб? І я відчуваю, що треба «ліпити» його образ сміливими, навіть я б сказав, грубішими мазками, може, навіть зробити його руки, одяг не такими чистими, щоб було видно, що він — плоть від плоті землі, вріс у неї, що ні він

Але є серед робіт і портрети, і жанрові сцени. Головні герої художника — земляки, люди сучасного села.

— Мрію створити цілу серію картин «Мій край», показати наше село, краєвиди людей. Скільки їх буде? Не знаю, напишу, скільки зможу.

Переглядаємо численні етюди. Багато з них можна було б виставити як самостійні роботи. Але дуже вимогливо ставиться майстер до кожного полотна...

Повернемося на 12 років у минуле. У 1974 році на обласній виставці експонувався його натюрморт. Зовсім Василь Іванович до виставки не готувався, не думав брати в ній участь, і натюрморт потрапив туди цілком випадково. І несподівано — грамота. Тоді й відчув, що може щось зробити. А наступного року одержав на обласній виставці диплом І ступеня за картини «Хліб», «Віля обеліска» та «Весна». Дві останні роботи потрапили на республіканську виставку, і результат — диплом лауреата республіканської виставки II ступеня. Є й інші нагороди. Побували картини Василя Івановича Пашока і в братній Болгарії.

— Дуже добре було б створити районне об'єднання художників, — говорить він. — Адже їх немало, і як би ми працювали у більш тісному контакті, це, безперечно, сприяло б як творчому зростанню художників, так і зростанню наших рідів. І якби хоч раз на півріччя робити виставку — цікаво б було подивитися кожному.

Знову погляд повертається до того невеселого етюд — куточка лісу. Золоте проміння сонця падає на стовбур дерев, примушує світлитися піллі аж прозоре листя, проливає все це маленьке полотно.

І вся творчість художника пронизана й зігріта любов'ю до рідної природи, свого села, людей праці.

О. УСТИНОВСЬКИЙ.
Знам'янський район.

Множина

ТРИ ЛИСТИ НА ОДНУ ТЕМУ

ТЕМА гірка.

«Після невдалої першої любові я перестала вірити у взаємне кохання. Стала погано вчитися, не могла забути його і пробачити не могла. Потім мене познайомили з іншим. Як побачила — зразу покочалася. У щоденнику були тільки четверки й п'ятірки. А потім він став приїждати рідко, і я зрозуміла, що він хоче зі мною порвати. Це для мене було б страшно, тож я зробила все сама: стала зустрічатися з іншим хлопцем. З тим більше не бачилися, стараюся забути, але це неможливо — люблю його. І, мабуть, не скоро з'явиться в мене новий друг... Людмила, Гайворонський район».

А в історії, що її розповіла Ірина С. зі Знам'яни, хлопців менше — всього один, але через нього мають неприємності дві дівчат. «В Анатолія й Людди була любов, посварившись з нею, познайомилися з Валено. Вона його полюбила, але знову вийшло непорозуміння, і Анатолій загадав про Люду. Місяць усе було добре, але Валентина жила поблизу, він не міг забути її, і згодом вирішили одружити-

ся. Люда переживає. Цього ніхто не чекав...».

Подібна несподіванка розламала й любов кіровоградки Ірини К.: «На наступного року закінчую училище, зі мною вчиться й хлопець, що був мені найдорожчим другом. Думали одружитися, разом працювати. І раптом дізнаюся — в нього інша. І давно. Він про це мені не говорив, каже, не хотів передчасно засмучувати. Виявляється, він планував із нею розписатися, щоб її батьки не знали, бо заборонили б. Я знала адресу тієї дівчини й послала фото, де ми з ним удвох. Був скандал, усе училище дорікало мені. Мовляв, він сирота, я обрала його, поламала йому долю. Мовляв, у мене дім є і батьки, тож мені легко буде влаштувати життя. А того, що я зустріла людину, котру любила, ніхто не розуміє...».

Всіх трьох дівчат не влаштує така множина в прихильності, «коханках», всіх обурює, всі хочуть знати, хто в цьому винен. Громадська думка (сусідки, подружки, знайомі, знайомі знайомих і геть сторонні, що чуєть про це красм вуха) ви-

ставляє подібним випадкам і такі оцінки: «Так вийшло», «Значить, не судилося... А чого ховатися за ці ухильні, обтічні формули, які нікого не втішать і нікому не допоможуть, коли винуватців видно досить чітко».

У першій історії, незалежно від того, з ким доводилося мати справу Людмили, її позиція хибна. Ну що це за космічні швидкості — розчарувалася, невдоволи з першого погляду закохалася, а варто було з'явитися підозрінню щодо міцності почуттів друга, залишила його заради іншого. У будь-якому новому почутті — і радісному, й невеселому — багато чого намішано. Потрібен час, щоб усе відстоялося, щоб каламуть осіла на дно. Треба чекати. Нертерпіння не дає Людмилі розібратися до кінця, що й до чого.

У другій історії несерйозні всі троє, хоч більше потерпіли дівчата. Біганину Анатолія можна назвати багатьма словами, чути які йому було б неприємно, та суть їх зводиться до одного — ніякої любові ні до кого в нього нема. Знову ж-таки: посварився — треба пережити і це, перечекати, поки вляжеться образа, поглянути, що залишилося, а не загоскувати подрапки від непорозуміння чужою прихильністю, експлуатуючи її. Ця кон'юнктура в почуттях (чи й не в почуттях навіть, а в іміта-

чих їх діях) свідчить — і це доцільно взяти до уваги Людді й Валі — про те, що на Анатолія покладатися сумнівно.

І «герой» третьої історії — один до одного герої латинського афоризму: «Хто відбирає в людей довіру, той теж злодій». Прикрив свою щирість (навіщо вона була потрібна, питається? Раптом не «вигорить» з однією нареченою, інша залишиться, так?), фальшивою «турботою про ближнього»... Це не що інше, як цинізм. І не в тому навіть справа, що йому сподобалася інша — скажи він одразу про це Ірині, було б боляче, але вона прийняла б це, бо має справу з чесною людиною. А так... Можливо, навіть краще, з ким мають справу. З ким? З людиною, котра обманить кого завгодно, бо то правда одна, а брехня любить множину: одна обов'язково тягне за собою іншу. Ніхто не зламав хлопцеві «долю» — сам, тільки сам. І далі так буде, якщо він продовжуватиме в тому ж дусі, і батьки та дім, яким такого значення надають Іринині товариші по навчанню, не врятує від зневіги людини двосуду. Бо щастя, доля — поняття духовні, а ніяк не матеріальні.

Відділ морально-естетичного виховання «МК».

Кіноекран місяця

У липні кіноглядачі обласні зустрінуться з новою роботою народного артиста СРСР Кирила Лаврова в кінофільмі «З ювілеєм почнемо», який поставив на кіностудії «Білорусьфільм» кінорежисер Борис Горюхо за сценарієм Євгена Будіна і Анатолія Кузнецова.

Фільм присвячено важливим соціальним процесам, які відбуваються на селі. Він піднімає одну з важливих проблем сьогодення — проблему перебування людини в господарстві, розповідає про людей, які кровно зв'язані із землею і віддають їй свої сили, знання і досвід.

Картина білоруських кінорежисерів — одна з перших в художньому кіно-

матографії, що робить спробу дослідити або, в усякому разі, визначити коло нових проблем сучасного колгоспного села — соціальних, психологічних...

В ролі секретаря райкому партії глядачі побачать Леоніда Невідомського. Працівників зразкового колгоспу «Новий побут» зіграли Олександр Денисов, Євген Шутов та інші актори. Роль Грицька — філософа, сучасного Шукаря, виконує Борис Новиков, бригадира будівельників — Володимир Несик, директора будинку культури — Любов Віролайнен. Головні роль — головні колгоспу зіграв Кирило Лавров.

Шомісяця на екрані кінотеатрів виходить 1—2 нових пригоспінських го-

стросюжетних фільмів. На кіностудії «Таджикфільм» за сценарієм Володимира Акімова кінорежисер Мукадас Махмудов поставив фільм «Капкан для шакалів».

Це детектив про пошуки небезпечного злочинця, котрий у наші дні задумав оволодіти дорожніми машинами курбаші, банда якого була розгромлена в роки громадянської війни.

Режисер Мукадас Махмудов вже відомий кіноглядачам за фільмами «Білий рояль», «Кухар і співачка», «Захват», «На перевалі не стріляти». У фільмі «Капкан для шакалів» зіграли Н. Абдулаєв, В. Фідаров, А. Репязєва, Ю. Юсупов та інші.

На кіностудії «Киргизфільм» кінорежисер Альгімантас Відургіріс за влас-

ним сценарієм поставив фільм «Катастрофу не дозволяю». В основу цього фільму покладено справжні події, що мали місце на спорудженні Токтогульської ГЕС в 70-х роках.

На будові виникла складна ситуація, яка призвела до конфлікту. Перший з них виник між будівельниками, які поставили на перший план свої особисті інтереси і такими людьми, як начальник будівництва Сергій Михайлович чи бригадир підрильників Султан, котрі вміють думати широким масштабом...

У фільмі знімалися Ю. Горобець, Советбек Джумадилов, Олена Смирнова.

Один з найпопулярніших акторів радянського кіно Микола Рибников створив у радянському кінематографі більше п'ятидесяти ролей. Фільми «Весна на Зарічній вулиці», «Висота», «Дівчата» та інші, в яких він виконує головні ролі, сьогодні стали вже класикою. Незабаром виходить на екрани новий фільм з участю цього актора «Вийти заміж за капітана».

Поставив фільм за сценарієм Віктора Черних на кіностудії «Ленфільм» Володимир Металініков.

У стрічці знімалися В. Проскурін, В. Глазков, Ю. Демич, В. Васильєва, та інші актори. Це лірична комедія про кохання офіцера-прикордонника і молодої жінки — позаштатного кореспондента телебачення, з якою він познайомився під час своєї відпустки по дорозі в рідне село.

І. ПІДОПРИГОРА.
На знімку: кадр з фільму.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На українському мові.

БН 01430.

НАША АДРЕСА:
316050. МПС,
м. Кировоград,
вул. Луначарського, 36.

Обсяг 0,5 друку, ар.

Індено 61103.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-55-65; відділу робітничої молоді та внутрішньогосподарського життя, сільської молоді — 2-53-94; пропаганди, листів і масової роботи — 2-59-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-53-22; оголошень — 4-28-96; натораторської — 3-61-83.

Зам. № 364.

Тираж 61 800.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитра видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компарії України м. Кіровоград, вул. Глітки, 2.